

РЕШЕНИЕ

№ 15600

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 27.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11959** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Д ЛИЗИНГ“ ЕАД срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0442-000450/12.11.2024г. на началника на РУ на ОДМВР – В., РУ 04 В., с която на основание чл.172, ал.1 ЗДвП е приложена ПАМ по чл.171, ал.2а, б.„а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат доводи, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Счита се, че актът е издаден при несъответни фактически обстоятелства и при неизяснена фактическа обстановка. Според жалбоподателя е нарушен принципът на съразмерност. Твърди се, че управлението на л.а. от водач на който му са отнети всички контролни точки и е загубил правоспособността си, не се свързва с неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на неправопособния водач или на лизингополучателя, който без знанието и съгласието на собственика е управлявал автомобила. Излагат се твърдения, че на водача не е бил съставен АУАН. В заключение моли съда да отмени заповедта. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. С молба от 24.03.2025г. взема становище по хода на делото, поддържа изцяло подадената жалба. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът Началник на 04 РУ при ОДМВР – В. не се представлява. С молба от 27.03.2025г. чрез юрк. Г. Г. изразява становище по хода на делото. Оспорва жалбата по съображения изложени в молбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение .

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.11.2024г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA/747769 от старши полицаи при ОДМВР – В., 04 РУ В. против А. В. К., от съдържанието на който се установява, че на 10.11.2024г. около 10.15 часа на път 1-9 на 1 км., след [населено място] в посока [населено място] е управлявал лек автомобил М. Г. 400Д, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „Д Лизинг“ ЕАД, като при извършената проверка е установено, че управлява автомобила след като е лишен от това право по административен ред - не е правоспособен.

Въз основа на съставения АУАН и на осн. чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24-0442-000450/12.11.2024г. на Началник РУ при ОДМВР – В., РУ 04 В., с която на жалбоподателя „Д Лизинг“ ЕАД и собственик на лек автомобил М. Г. 400Д, с рег. [рег.номер на МПС] , е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП. В заповедта са посочени същите фактически основания за издаването ѝ, като е уточнено, че водачът е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

По делото е представена справка на водача К., от който се установява, че е неправооспособен - отнети са му всички контролни точки с влезли в сила наказателни постановления.

Представен е и документ, доказващ собствеността на автомобила на дружеството-жалбоподател и пълномощно, което установява, че на 12.09.2024г. К. е упълномощен от дружеството да управлява автомобила, с който е извършено нарушението.

Доказателствата по делото са непротиворечиви и взаимно допълващи се.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Като собственик на превозното средство и страна по материалното правоотношение по регистрацията му, дружеството безспорно е процесуално легитимиран да подаде жалба.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства Заповед № 365з-8226 от 30.12.2021г. на Директора на ОДМВР - В., издадена на основание чл.43, ал.4 във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП, която установява, че издателят на ПАМ е оправомощено длъжностно лице - началник на РУ при ОДМВР - В., което има право да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от

административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправопособен водач.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалноправните разпоредби и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Предвид установеното с акта нарушение на чл. 150а от ЗДвП, правилно административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 171, т. 2а, б. "а" за издаване на заповед за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на МПС. С нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е предвидено налагането на принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

При така цитираната законова регламентация, се установява, че за целите на административното производство, в тази хипотеза е достатъчно да е установено управление на моторното превозно средство от неправопособно лице, дори това МПС да е собственост на друго лице, тъй като разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. "а" не поставя други изисквания за прилагане на мярката, включително предоставяне от страна на собственика, респективно знание от негова страна, че водачът е неправопособен. Ето защо развитите в жалбата доводи в обратна насока са неоснователни.

По делото не се оспорва, че лекият автомобил, собственост на дружеството жалбоподател, който е обект на приложената със заповедта ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е управляван на посочената в заповедта дата от неправопособен водач. Не се посочиха никакви факти на база на които да се заключи, че дружеството не е предоставило автомобила на неправоспособния водач А. К.. Напротив видно от представено по делото пълномощно дружеството – жалбоподател е предоставило управлението на лек автомобил М. Г. 400Д, с рег. [рег.номер на МПС] на К.. В случая следва да се посочи, че изобщо оспорващото дружество, като юридическо лице, не би могло да формира вина, като субективно отношение към дадено деяние и оттам да се изследва знаело ли е то, този на който предоставя МПС, дали е с или без отнето СУМПС.

По делото се установява от справката за правоспособността на водача А. К., че са му отнети всички контролни точки, т.е. установява се, че действително е загубил правоспособност, съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Писмените доказателства сочат, че на датата, времето и мястото, посочени в АУАН и ЗППАМ, процесният автомобил е управляван от неправоспособно лице. Това доказва наличието на материалните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на МПС спрямо собственика. Обстоятелството, че управлението на МПС е извършено от трето лице, не променя извода, че адресат на превантивната ограничителна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е собственикът на МПС. Производството по налагане на административно наказание е различно по вид и правни последици от производството по налагане на принудителна административна мярка, като авторът на нарушението не е непременно и субект на принудителната административна мярка. В случая актът е съставен срещу трето лице, защото то е извършител на нарушението по чл. 150а от ЗДвП, но мярката е приложена спрямо жалбоподателя, защото той е собственик на процесното МПС.

Неоснователни са всички възражения в жалбата. Изяснена е фактическата обстановка и фактическите основания за издаване на заповедта са посочени в нея. Не е нарушен принципът на съразмерност, доколкото се цели временно ограничаване възможността за извършване на нарушения на ЗДвП с предмета на нарушението – лекия автомобил, която цел не е несъответна на преследваната с мярката – защита на сигурността на движението по пътищата. Неотносимо е възражението, че управлението на л.а. от водач на който му са отнети всички контролни точки и е загубил правоспособността си, не се свързва с неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на неправопособния водач или на лизингополучателя, който без знанието и съгласието на собственика е управлявал автомобила. Принудителната мярка по своя характер не е наказание, а превантивна мярка, поради което не се твърди вина на собственика на автомобила, а се вземат мерки да не може да се извършват други подобни нарушения с него за определен период от време. не се ограничава и правото на собственост на дружеството, доколкото се касае за временна мярка, която цели да се осигури безопасността на движението по пътищата.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, основателно е искането на структурата, в която се намира органът издал акта за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. По делото е приложено подробно писмено становище от юрисконсулт на РУ В. при ОДМВР-В.. Възнаграждението следва да се определи в минимален размер, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а именно – 100лв.

Поради това СЪДЪТ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Д ЛИЗИНГ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0442-000450/12.11.2024г. на началника на РУ на ОДМВР – В., РУ 04 - В., с която на основание чл.172, ал.1 ЗДвП е приложена ПАМ по чл.171, ал.2а, б. “а” ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА „Д ЛИЗИНГ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], да заплати на РУ – В. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: